

متن پرسش

استاد عزیز سلام: در پاسخ یکی از دوستانم که تقریباً دچار یک پوچی و احساس غبنی شده بود این جواب رو نوشتم می‌خواستم ببینم ایراداتش چیه؟ چقدرش درسته؟ «امروز در زمانه‌ی ما، معناداری زندگی در اعتقاد و ارتباط و تلاش برای انقلاب اسلامی در مسیر رسیدن به شهادت. شما تا هدفی جلوی چشمت نباشه کم میاری، پوچی میگیرتت، خسته میشی، دادت در میاد، حتی نمیدونی دادت روی سر کی بزنی و اصلاً چرا داد بزنی. اما باید اون هدف اصلی جلو چشمت باشه و اون شهدان، اینی که میگم از کتابای شهدا هی بخون نه از سر تفنن و سرگرمی و ایدئولوژی میگم، این خاطرات و کتاب‌ها امروز تنها و تنها راه میانبر و کوتاه برای سلوک و معناداری زندگیه، اصلاً همین انس گرفتن با این کتابا شما رو عوض میکنه، بعد ی مدت می بینی صبورتر شدی، زندگی برات معنادار تر شده، ی حس و حالی داری که بقیه ندارن هیچ کار دیگه هم نکردیا مثل بقیه زندگیتو می کردی ولی می بینی کم کم دیگه مثل اونا زندگی نمیکنی»

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حرف درستی است. پوچی از بی‌معنایی زندگی سر بر می‌آورد و امروز، زندگی با وفای به انقلاب اسلامی و قرارگرفتن در بستر مقابله با استکبار در متن سنت توحیدی، معنا پیدا می‌کند. موفق باشید